

Sygn. akt III CSK 254/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa S. S.
przeciwko R. K.
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 września 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, uwzględniając skargę kasacyjną powódki, wyrokiem z dnia 8 marca 2012 r., III CSK 221/11 (OSNC-ZD 2013, nr C, poz. 55), uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 kwietnia 2011 r., zmieniający wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 listopada 2010 r. w sprawie o ustalenie nieważności umowy i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 27 września 2013 r. Sąd Apelacyjny, rozpoznając sprawę ponownie, oddalił apelację powoda. Od tego wyroku powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona oraz że w sprawie występuje zagadnienie prawne dotyczące wzajemnego wpływu przepisów art. 83 i 84 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Wprawdzie w postępowaniu Sądów orzekających w sprawie można dostrzec pewne uchybienia formalne, nie czynią one jednak skargi „oczywiście uzasadnionej” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zaskarżony wyrok odpowiada

prawu, a usunięcie wskazanych uchybień nie prowadziłoby do jego zmiany. Istotne jest również to, że zaskarżony wyrok uwzględnia wykładnię prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 marca 2012 r. wydanym w niniejszej sprawie (III CSK 221/11) oraz odpowiada zajętemu przez Sąd Najwyższy stanowisku.

Należy również zaznaczyć, że zagadnienie prawne – jako przyczyna kasacyjna (art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.) – jest istotne wtedy, gdy jego rozstrzygnięcia ma znaczenie dla rozwoju prawa lub może stanowić precedens dla rozstrzygania innych podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego jurydyczną doniosłość, która wyraża się rangą problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.). Zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącego nie spełnia tych wymagań; jest ponadto oderwane od realiów niniejszej sprawy i odbiega od dokonanych w niej ustaleń stanu faktycznego. Pozorność umowy należy zresztą do sfery ustaleń faktycznych i jest domeną sądów *meriti* (por. m.in. wyrok z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 79, wyrok SN z dnia 3 marca 2006 r., II CK 428/05, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).